Jornades de debat a la Fontana d'Or de Girona

Solé Tura: L'esquerra ha d'acceptar l'Estat de les autonomies

Malgrat que en bona part sols existeix sobre el paper

La pregunta "què ha de fer l'esquerra davant l'Estat?" centrà un debat que contraposà persones com Jordi Solé Tura i Xavier Folch. Per Solé Tura, l'Estat de les autonomies és l'únic vàlid aquí i avui, malgrat les seves fallades

M. Àngels Llinàs
Enviada especial

Girona (Gironès).— La posició de l'esquerra davant de l'Estat va ser discutida ahir en el marc d'un dels debats sobre el futur de l'esquerra a Catalunya, que se celebren aquests dies a Girona. El catedràtic de dret polític Jordi Solé Tura, un dels dos ponents del debat «L'esquerra i l'Estat», defensà que l'esquerra ha d'acceptar el marc de l'Estat de les autonomies.

Solé Tura creu que cal veure, en primer lloc, si l'esquerra està a favor d'aquest Estat de les autonomies, i no a favor de fer fugides endavant cap a l'autodeterminació o l'independència. Segons Solé Tura, l'actual Estat de les autonomies, en gran part, només existeix sobre el paper, perquè una gran part d'aquestes autonomies són teòriques, fictícies, encara que la catalana no. El dirigent eurocomunista afirmà que està convençut que les autonomies a Espanya poden funcionar com un Estat federal, tot i que va dir que parlar d'aquest concepte avui és com una altra fugida endavant, perquè «no existeix».

Governar Espanya i Catalunya

Segons Solé Tura, l'esquerra es troba en una situació complexa avui, perquè governa a Espanya i no a Catalunya, i perquè governa a alguna part de Catalunya, als municipis. Des del punt de vista de Catalunya, Solé Tura creu que l'esquerra ha d'anar cap a una proposta de Generalitat descentralitzada, participativa, que no es tanqui en un miniestat, però acceptà que això serà difícil mentre l'esquerra no trobi la manera arribar a la Generalitat ni de connectar amb la majoria de la població. Des de Catalunya, creu Solé Tura que cal contribuir a la reforma de l'Estat en defensa de les autonomies.

L'altre ponent de «L'esquerra i l'Estat», el filòsof i catedràtic de la Sorbona, Lluís Sala-Molins, remarcà que, al seu entendre, el que ha de fer l'esquerra, és conrear, fomentar l'Estat, davant de la societat civil, i hauria de proposar un concepte d'Estat nou que no pogués recuperar la dreta. Molins acceptà que l'electorat català, en les últimes eleccions autonòmiques, ha sancionat l'esquerra davant la inconsistència del seu fons ideològic i que ha arribat a la conclusió que calia votar Convergència i Unió per frenar una creixent supeditació.

L'ex-diputat del PSUC, Xavier Folch, sortí en el debat en contra de la idea de Solé Tura que a Espanya governa l'esquerra. Per Xavier Folch, no és clar que l'esquerra governi perquè, en lloc de la política autonòmica practica el centralisme, i en matèria econòmica segueix les directrius dels Estats Units. Solé Tura tornà a defensar que si el PSOE no fos l'esquerra, l'esquerra en aquest país seria utòpica i que estaria en una situació dramàtica. Solé Tura opinà que és l'esquerra qui governa Espanya, tot i que faci una política contradictòria.

El dirigent socialista, Lluís Armet, reconegué que «per desgràcia, ni l'estat coneix les autonomies, ni les autonomies tenen, moltes d'elles, sentit de l'Estat», i excusà l'esquerra d'haver hagut d'assumir durant la transició responsabilitats que no li pertocaven. L'eurocomunista Jordi Borja, posà de manifest que l'esquerra no té una política concreta pel que fa a l'Estat, perquè ha arribat al poder amb plantejaments dogmàtics sobre aquest, i ara ha de posar al dia la seva concepció de l'Estat. Segons Borja, manquen també mecanismes de participació política.

ARXIU

D'esquerra a dreta, Jordi Solé Tura, Jaume Lorés i Xavier Folch, tres dels participants en els debats

Manca un projecte cultural esquerrà dirigit al futur

M.A.Ll.
Girona (Gironès).— La manca d'un projecte cultural de l'esquerra pel futur es posà de manifest en el debat referit a «L'esquerra i la seva tradició cultural».

Tal com afirmà el diputat socialista Lluís Armet, «no s'han dibuixat en el debat els camins culturals de l'esquerra». Aquesta sensació va ser compartida per altres convidats.

Jaume Lorés, un dels dos ponents, exposà que estem assistint, des de la transició, a la fi històrica d'una onada d'esquerres política i cultural que s'inicià amb gran riquesa als anys seixanta, sota el franquisme.

Es referí al fet que, en aquells anys, estava de moda ser d'esquerres per l'evolució del cristianisme, el canvi que es produí a la societat i l'extensió de l'antifranquisme i que, en aquella situació, augmentaren els valors d'igualtat, llibertat, modernitat i solidaritat. A la mort del dictador també hi hagué, segons Lorés, aquesta onada que, en la transició, es va acabar a causa sobretot de la renúncia que han fet els polítics professionals d'esquerres i, no tant, de la gent de la societat civil. Davant d'això, Lorés declarà que, o bé es fa desaparèixer la tradició d'esquerres i es justifica tot des del poder, o d'aquells valors tradicionals se'n fa punts de referència per promoure una pressió social sobre el món polític per tal que l'esquerra recuperi la imaginació i la creativitat de què havia gaudit en d'altres temps. Lorés critica l'esquerra catalana de no saber connectar amb els valors del poble català, i en canvi sí amb l'esquerra espanyola en el poder.

L'altre ponent, el filòsof socialista Xavier Rubert de Ventós, afirmà que pels socialistes és una situació molt peculiar trobar-se amb companys que governin a Madrid, i que la incidència de l'esquerra no s'ha produït a nivell polític sinó només en l'administratiu, com ho demostra la LOAPA, la manca de grup parlamentari propi dels socialistes catalans al congrés i la no-dimissió del director general de Ràdio Televisió Espanyola, José María Calviño. Rubert de Ventós digué que els socialistes han de manar, no demanar, i que no caigui Calviño és una vergonya.

Lluís Armet exposà la manca d'uns camins culturals de l'esquerra i ho contrastà amb l'existència d'una política cultural de la dreta «que practica —segons ell— la subvenció indiscriminada, fa de repartidora universal». Més endavant, Lorés, entenent que es tractava d'una referència al Consell de Cultura de la Generalitat on participa amb intel·lectuals de diversos àmbits, explicà que aquest Consell pretén ser una plataforma de persones per tal d'enriquir la cultura catalana i evitar una baralla política que porti a la degradació cultural.

El diputat socialista Francesc Casares es queixà que no hi hagin propostes alternatives, a nivell cultural, de l'esquerra, i es va lamentar que els socialistes, des del govern, no trobin altres maneres de sortir de la crisi, que les del mateix sistema capitalista.

Josep Maria Sala, secretari d'organització del PSC (PSC-PSOE) és molt conegut pels socialistes gironins, que sovint han rebut trucades del cervell gris socialista demostrant la seva preocupació per l'elevat nombre d'esmenes que ha presentat el PSC de Girona a les tesis del congrés i, de manera molt especial, per la demanda de supressió de la sigla del PSOE.

Joan A. Benach, antic delegat de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, explicava que, durant el seu mandat, va voler fer venir el ministre De la Quadra al Teatre Grec perquè expliqués els avantatges de la LOAPA.

Com a socialista, Benach demanà als dirigents del partit que facin callar Calviño i De la Quadra, car cada cop que obren la boca donen milers de vots a Convergència i Unió.

Lluís Armet, portaveu socialista al Parlament, estava molest per unes paraules de crítica de Xavier Rubert de Ventós a la decisió del PSC de demanar la dimissió de José María Calviño com a director general de RTVE. Armet volia replicar de manera immediata, però Joaquim Nadal el va aturar dient-li: «Així que avui faràs tu de comissari polític i no en Sala».

Pep Subirós va obsequiar i sorprendre l'auditori amb una asseveració d'allò més divertida. No és l'única d'aquest caire que s'ha dit en la Fontana d'Or, però val la pena de recollir-la.

El filòsof va comparar la política amb l'amor considerant que, en ambdues arts, «els moments bons són els d'abans. Després de la conquesta del poder, o de l'orgasme, quedem destrempats».

El burro català —i més concretament, el de Banyoles— és tan estimat pels militars de l'OTAN, que els generals nord-americans han encarregat rucs criats en una granja d'aquesta població per tal de fer-los servir com a animal de transport d'eines pesades. Ahir, mentre els ponents discutien sobre el futur de l'esquerra, alguns dels oïdors, desconnectaven les orelles per llegir un reportatge a la premsa local referit a aquesta qüestió, i s'assabentaven d'un seguit de virtuts que fan els nostres ases dignes de ser pràcticament imprescindibles per als militars

ASSOCIACIÓ PRO-MEMÒRIA ALS IMMOLATS PER LA LLIBERTAT A CATALUNYA

CONVOCATÒRIA

DIUMENGE, 21 D'OCTUBRE, A LES 12 DEL MIGDIA
FOSSAR DE LA PEDRERA DEL CEMENTIRI DE MONTJUÏC

Inauguració del monument erigit per subscripció popular als immolats al Camp de la Bota i en altres indrets per les forces feixistes, a partir de l'any 1939, pel delicte d'estimar i defensar la democràcia, la llibertat i la justícia social.
A la vegada s'inaugurarà la primera fase de les obres de condicionament del fossar.

AVUI

Director: Jaume Serrats i Ollé

Sots-directors: Carles Flo i Benet i Emili Àlvarez i Moliné. Redactors en cap: Josep Playà i Pius Pujades (Informació general), Àngel del Castillo (Esports). Caps de seccions coordinadors: Àngela Vinent (Països Catalans i Fets i Gents), Jaume Andreu (Política Catalana) i Agustí Pons (Cultura i Espectacles). Seccions: Jordi Gutiérrez (Espanya), Jordi Capdevila (Economia i Treball), Antoni Reig (Món), Antoni Batista (Fets i Gent), Lluís Bonada (Cultura), Jaume Pujol-Galceran (Esports), Santiago Riera (Espectacles) i Joan Corbera (Disseny)

Edita: Premsa Catalana, SA.
Gerent: Jordi Cabanas i Orriols. Administrador: Josep Planas. Director tècnic: Joan Tió. Director comercial: Joan Rosell. Cap de promoció i relacions externes: Josep Roig. Cap de publicitat: Xavier Hernández-Capalleja. Cap de personal: Joan Peyretó. Cap de distribució i subscripcions: Xavier Bañó.

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Consell de Cent, 425. Telèfon: 246 60 00. Tèlex: 54063. Codi postal 08009. Impressora: Foment de la Premsa, SA. Consell de Cent, 425, Barcelona. D.L.B. 20.249-1976

DIFUSIÓ CONTROLADA PER OJD

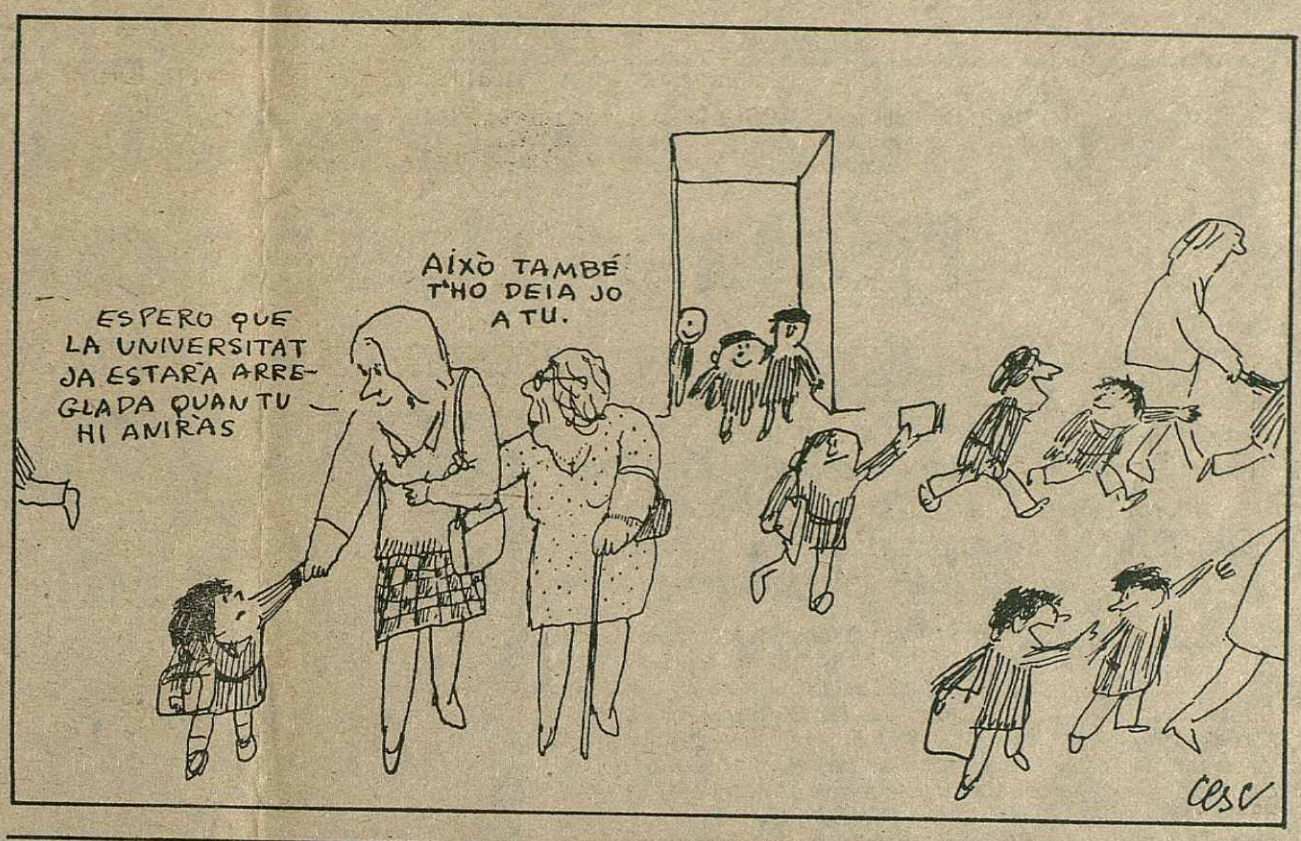
Afavorir el bipartidisme

La decisió de la junta de portaveus del Congrés de diputats, pel que fa a l'ordenació del debat sobre El estado de la nación» s'ha d'interpretar com una nova prova del tàcit consens entre el PSOE i Aliança Popular sobre la consagració del bipartidisme a tot l'Estat i la potenciació de Manuel Fraga com a líder visible i institucional de l'oposició. Es tracta, en definitiva, d'una manca de respecte a les minories del Parlament i es tracta, a més, d'introduir com una mena de divisió entre l'oposició: oposició de primera i oposició de segona. No és gens estranya aquesta decisió, ja que dies enrere el portaveu socialista definia com a concessió del seu grup el que és dret democràtic: que els grups minoritaris de la Cambra puguin fer ús de la paraula als plens del Congrés.

Això ens porta a reflexionar sobre l'abast de les converses que de vegades celebren el president del govern central, Felipe González, i el president d'Aliança Popular, Manuel Fraga, sota la mirada paternalista del president del Congrés, Gregorio Peces Barba. D'aquestes reunions, mai no n'hem vist un pacte o un acord sobre les lleis i qüestions que preocupen el ciutadà: la LODE, l'avortament, el règim local, la crisi econòmica, la manca de seguretat. Més aviat el PSOE ha hagut de cercar pactes i aliances amb altres grups que han entès la possibilitat de fer una oposició més constructiva i tractar d'arribar a acords en tot allò que sigui possible sense fer grans escarafalls. Insistim, mai no hem vist que després de les converses entre González i Fraga sortís un compromís puntual sobre cap llei que servís per a solucionar problemes concrets. Ara bé, es veu que l'objectiu principal d'aquesta mena de reunions, lloades i magnificades després per determinats comentaristes i mitjans de comunicació, és arribar a acords sobre la manera de perpetuar i consagrar aquest bipartidisme. No són capaços d'arribar a acords sobre el règim local, però sí que ho són pel que fa al règim electoral, que afavoreix allò que anomenen las grandes fuerzas nacionales» no són capaços de trobar acords sobre els pressupostos, però sí que són capaços de distribuir-se el debat perquè els protagonistes, únics i indiscutibles, amb els millors horaris televisius, per descomptat, siguin el president del govern i el cap de l'oposició, en perjudici, òbviament, de les minories i de possibles *outsiders* que podrien aixafar l'espectacle. No oblidem que l'any passat, i malgrat que Manuel Fraga passà tot l'any maldant per RUMASA, arribà el debat i encara és l'hora que hi fes cap mena de referència, i tots els comentaristes van coincidir a detectar certa mena de pacte entre González i Fraga, per a obviar els més complicats i conflictius punts de la situació política.

Esperem que enguany no es repeteixi una altra vegada aquest fet, però el primer avís, l'ordenació del debat, ens fa témer el pitjor. Una nova edició del pacte de no-agressió González-Fraga, afavorida aquest cop amb una clara postergació de la resta de grups parlamentaris. El bipartidisme guanya un altre cop, en perjudici de terceres opcions.

AVUI

DELS FETS ALS DRETS

A González Ledesma, d'aquell curs de Dret

Quan disseminats i àtons, deambulàvem per aquell pati de Dret a la Universitat de Barcelona, ben pocs podíem imaginar quins serien els companys que desdoblarien o escorarien la seva activitat cap a altres camins diferents del Dret.

Érem tot just al començament dels anys cinquanta. Fent una mica de repassada, ara que González Ledesma, un del curs, ha entrat de ple en el protagonisme literari amb el flamant premi Planeta, veiem com la carrera de Dret, més enllà dels qui volíem fer d'advocats, de jutges, de procuradors o de notaris, era una carrera a seguir per tenir-ne una, sense coincidir exactament amb una vocació precisa. Perquè molts noms que sonen del curs, curiosament, han estat catapultats al protagonisme des d'angles no estrictament jurídics. Perquè, ¿què hi devia fer, per aquelles aules, entre civils i penals, un Antoni Tàpies, destinat com estaria a tenir quadres a tots els museus del món, amb el seu Antoni inequívoc i els seus quadres inequívocs? ¿O el mateix Josep Roca Sastre, que pugnava entre seguir els passos d'un progenitor il·lustre i la seva jovenísima afecció per la pintura? ¿O en Bascones, pintor també i també de fama? ¿O l'Adolf Marsillach, bornat dins el periodisme i avui escriptor i actor de bombo i candela?

És clar que tenir la carrera, si hom podia acabar-la, no feia nosa a ningú. Però ni Joan Reventós, precoçment nacionalista i socialista, ni Josep M. Ainaud de Lasarte, ni Carles Barral, han estat famosos precisament per l'estricta advocacia, o l'Albert Oliart, primer macrobanquer i després ministre, un cop arribada la democràcia. Ni tampoc Josep M. Castellet ha fet crítica i assaig des del Dret. O en Jordi Raguer, avui Hilari, monjo de Montserrat, que òbviament va decantar les lleis per l'acció directa i després per la mística, i avui és historiador i té entre mans el guió d'una pel·lícula sobre Carrasco i Formiguera. Jordi Cots va passar de les lleis a l'ensenyament. Josep M. Rodríguez Méndez se les va vendre per la novel·la i el teatre. Jaume Vilalta per premsa en català. Francesc Casares, aquest sí que ha lligat lleis i Parlament de Catalunya amb la doble fidelitat al país i al PSC.

És curiós de constatar com de la vena poètica que sotragava aquell curs, els cenacles que feien la poesia en castellà —Costafreda, Jaume Ferran, Jordi Folch, Gil de Biedma, Carles Barral...— la cultivaven més vocacionalment. I en canvi, molts noms de l'*Antologia Poètica Universitària* de l'any 50 —Manuel Nadal, Jordi Cots, Francesc Casares, Joan Garrabou, Joan Reventós i jo mateix, parlo només de la gent estrictament del curs— ja estàvem situats aleshores en els fronts nacionalistes incipients i expressàvem unes inquietuds que extrapoèticament eren perilloses. La simple afirmació lingüística era detonant. Però tornem al començament. Ara tenim catapultat a la fama González Ledesma, que començà d'advocat, seguí amb el periodisme, i ara se li editaran 200.000 exemplars d'una novel·la que passejarà per tot el món el nom de Barcelona. Jo li demanaria que, per més que a les seves declaracions a l'AVUI digui que li és difícil de dominar el català, amb la tranquil·litat que deu donar haver d'administrar dotze milions nets, torni a fer una incursió per la literatura catalana.

I si li va bé, que hi vagi fent noves incursions.

Amb l'afecte de l'amic.

Josep Espar i Ticó

retalls

'LA VANGUARDIA'

Servir la llei callant

Tradicionalment el vilà sol pagar amb la vida, mentre que el ciutadà de coll blanc i corbata paga amb l'honra. El descrèdit és el penjament més que suficient per a qualsevol polític."

Aquestes paraules tan concloents, que ja d'antuvi estableixen una curiosa divisió de dues classes de ciutadans davant la llei, procedeixen d'una persona important, a la qual, per descomptat, se li atribueixen preparació i, sobretot, responsabilitat, el fiscal José Maria Mena. I es refereixen (encara que donant una volta per l'antic cas Watergate) a la culpabilitat que ja de bon antuvi sembla atribuir l'esmentat funcionari al president Pujol per la qüestió de Banca Catalana. Un assumpte, recordem-ho, en què no hi ha ni tan sols processats, en què s'hi conjecturen solament llunyans indicis encara no personalitzats (això només pot decidir-ho el jutge) i en el qual, tanmateix, ja s'atribueixen culpabilitats, es vaticinen enfonsaments personals i es reparteixen deshonres. Curiosa preparació per a resoldre imparcialment un assumpte, sobretot quan les frases vénen d'un dels més zelosos —i fins ara més ben provats— defensors de la llei.

A més, ¿per què els fiscals han d'opinar fora de l'àmbit de la seva missió d'informar el jutge i de demanar-li una pena, si cal? ¿Per què han de dirigir-se al públic, en especial estant el cas a les primerísimes fases?

Un excel·lent funcionari, sens dubte. Un fidel complidor de la llei, evidentment. Però que ha oblidat, encara que sigui per una vegada, que la llei també se la serveix tot callant.

(19-10-1984)

"TIEMPO"

El govern, contra la premsa

El sistema democràtic és aquell que recolza sobre l'opinió pública. Les societats són de veritat lliures en la mesura que puguin manifestar-se lliurement. Sense coaccions. Sense pressió de cap mena. Més enllà de les consideracions constitucionals, les declaracions de principis i la retòrica del poder. Així de senzill. Governar d'esquena a la realitat és pur "estrucisme". Amagar el cap sota l'ala. Ignorar els fets quan aquests no es corresponen amb els desigs. Carrero Blanco n'era un mestre. Tan se li'n feia que Sánchez Bella es lamentés de la manera injusta com el règim era tractat per la premsa. L'almirall, impertèrrit, sense aixecar la mirada a penes per damunt de les seves espesses celles, oferia sempre la seva fórmula màgica: "Faci com jo, no llegeixi els diaris."

Aquesta actitud és pròpia dels règims autoritaris. Dels governs de les tiranies. Però mai de les societats lliures. Al socialisme imperant només el commou l'adulació. (...)

Aquest és el cas del ministeri de Defensa. El seu titular, Narcís Serra, ha anunciat que el reportatge de la setmana passada —"Espían al presidente de las Cortes"— havia estat tramitat al fiscal general de l'Estat. Amb bombo i platerets. Tot això per què? Doncs, perquè en aquest treball periodístic, hi apareixen en entredit algunes activitats dels serveis d'intel·ligència militar. La qual cosa no és nova.

Però Serra ha preferit això: condemnar la premsa. En lloc d'obrir una investigació a la llum dels documents i de la informació.

Julián Lago
(22-28 oct. 84)